

þeim er unt að fræðast af daglegir reynslu, geta fengið fræðsluna fljótt og án mjög mikillar fyrirhafnar. Í skólunum mætast þeir sem geta frætt og þeir sem vilja fræðast, kennarar og námsmenn. Mentunin, sem í skólum fæst er í rauninni ekki annars eðlis en sú mentun sem fæst af reynslunni; þekkingin er hin sama, hvort sem hún er fengin í skóla, eða hún er fengin með athugun og eftirtekt á einhverjum öðrum stað. En skólarnir safna saman þekkingu. Þeir gjöra mönnum auðvelt að ná henni, þeir hjálpa mönnum til að mentast með því að fræða þá og með því að kenna þeim að nota athugunargáfu sína. Því betur sem skólarnir kenna mönnum að læra og athuga alstaðar þar sem unt er að læra og athuga, því gagnlegri eru þeir.

Markmið hærri skóla er þá ekki eingöngu það að veita fræðslu, heldur og að auka þekkingu manna með rannsóknum. En það verk gætu þeir ekki leyst af hendi, ef gildi mentunarinnar væri ekki metið eftir neinu öðru en því, hvaða gagn hún gjörir sem undirbúningur fyrir lífið. Þekkingin ein og út af fyrir sig verður að hafa mikið gildi í augum manna til þess að þeir reyni að auka hana og útbreiða. Skólamentun yfirleitt verður að skoðast sem almennur andlegur þroski, ef hún á að vera nokkuð annað en einhliða undirbúningur